

szívekben örökké él! E hitünk csendül fel diadalmas húsvéti zsoltárként egyik versében is: „Ne nézzetek rám borzalommal, ha meghalok, / Az a halott a koporsóban – nem én vagyok! / Csak hamu az, eloszló televény, / A láng eltűnt, a láng: az voltam én! // S ha majd a pap a sírnál beszél, / És azután szól: Nos, Isten veled! / Ne le a sírba integessen nekem! / Felfelé nyújtsion búcsúzó kezét”!

Húsvét, az örök élet ünnepén, mi se lefelé, a sírok riasztó mélységébe nézzünk, hanem felfelé, a lélek magasságai felé emeljük tekintetünk. Ne keressük a sírban, a holtak között Jézust, mert nincs ott csak a teste, mert lélekben él, örökké él Ő! E hitben találjunk rá saját lelkünkben is, ott hordozzuk, mint égő és élő lángot boldogan, hogy azok közé soroltassunk majd, akik, Jézussal együtt, ha meghalnak is, élnek. Örökké élnek! Ámen.

A KERESZTÉNYEK NAGY PRÓBATÉTELE

Mt 18,21–35

Február 7-én több száz ember gyűlt össze a budapesti Szent István-bazilikában, hogy együtt imádkozzon az áprilisi országgyűlési választások Isten akarata szerinti megvalósulásáért és a keresztény Magyarországért. Ezzel az eseménnyel vette kezdetét az a kilenc héten át tartó imasorozat, amelyet a hívő emberek egy csoportjának kezdeményezésére hirdettek meg. Az imasorozatra megjelentetett tájékoztató lapon a közelgő országgyűlési választásokat „hazánk, nemzetünk nagy próbatételének” nevezik. Az istenhívő emberek ezen az estén egyebek mellett azért imádkoztak az Úrhoz, hogy akadályozza meg Magyarországon „az istentelen, erkölcstelen, gonosz és nemzetellenes törekvéseket”. Imádságukban súlyos bűnként említették „a vasárnapok semmibevevését, a válásokat, a házasságtöréseket, a természetellenes magatartásokat, a káromkodások sátáni szavát, a magzatölést, a nemzetirtást, az öngyilkosságok sokaságát, valamint a szenvedélyek zabolátlan eluralkodását: az alkohol, a nikotin és kábítószer okozta bűnöket” – olvashattuk a Krónika egyik akkori, szombat-vasárnap számában.

S mindezeket olvasva vagy hallva szomorúan kell beismernünk: bizony sok bűnt, vétket, hibát követünk el mi, magyarok is a tiszta erkölcs, az ember, a nemzet, önmagunk és végeredményben Isten ellen, mert bármilyen bűn – a hívő ember felfogásában – végső soron Isten ellen irányul, szerető, gondviselő Atyánk iránti engedetlenségünk megnyilvánulásaként. Bizony, sokkal tartozunk mi is Istennek!

Szerencsére, irgalmas, megbocsátó Istenünk, Atyánk, van, aki – az őszinte töredelmet, bűnbánatot látva – elnézi vétkeinket, időt adva a megjobbulásra, megtérésre. Nemcsak hétszer, de hetvenszer hétszer is megbo-

csát, elengedi tartozásunkat. Sajnos, a lélekben képére és hasonlatosságára teremtett ember, szeretett gyermeke, ebben is ritkán hasonlít Hozzá.

Isten megbocsátó szeretetét, irgalmát, az ember irgalmatlan, könyörtelen, szívtelen magatartásával szemben, Jézus a gonosz szolgáról mondott példázatában tette közérthetővé. Eszerint a szolgálóival számadást tartó király, adós szolgája esedezésére, könyörgésére, elengedte annak tízezer talentumos tartozását. Viszont ez, adósságától szabadulva, ura iránt hálátlannak, szolgatársa iránt könyörtelennek, kegyetlennek bizonyult, amikor nem volt hajlandó semmi szín alatt „megbocsátani” könyörgő társának, aki mindössze száz dénárral volt adósa. Pedig szolgatársa adóssága az ő adósságához képest elenyésző volt: az akkori mértéket grammban kifejezve mintegy 400 gramm ezüsttel tartozott, míg a gonosz szolga tartozása ezüstben 342 720 kilogrammot nyomott!

Nem csoda, hogy ura és királya dühös lesz, és felelősségre vonja a hálátlan, gonosz szolgát: „Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?” Aztán átadta a kínzóknak, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. Jézus így fejezi be a példázatot: „Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha meg nem bocsáttok mindnyájan atyátok fiának szív szerint.”

Mi, akik hallgatjuk vagy olvassuk a példázatot, az első benyomás után helyesnek tartjuk Jézus összegezését, ítéletét, s egyetértünk vele abban, hogy a könyörtelen embernek bűnhődnie kell! Aztán, ha figyelmesen újraolvassuk azt, rájövünk arra, hogy Jézus – szavai alapján – ellentmondásba kerül önmagával. A példázat elején ugyanis azt tanítja, hogy hetvenszer hétszer, négy száz kilencvenszer, tehát szinte számtalanszor meg kell bocsátanunk ellenünk vétkező embertársunknak. A példázat végén azonban azt tapasztaljuk, hogy Isten – akit a király jelképez – csak egyszer bocsát meg engedetlen szolgájának, és amikor az újra vétkezik, már nem hajlandó megbocsátani. Az ellentmondás okát – szerintem – abban kell keresnünk, hogy a Jézus által elmondott példázatot az evangélium írója saját meggyőződésével, felfogásával ötvözte. Logikusan, ésszerűen gondolkozva: ha Jézus az elkövetett vétek korlátlan megbocsátását kérte tanítványaitól, akkor mennyivel inkább hatványozottan vonatkozik mindez Istenre, akinek képére és hasonlatosságára az ember teremtett? Hitünk szerint: Isten irgalma, könyörüllete, akárcsak szeretete, végtelen, s a szeretet mellett a megbocsátás állandó gyakorlása tesz minket is Hozzá hasonló, istenarcú emberekké.

Az ókori római nagyságnak, Cézárnak azt mondta egyszer egy hízelgő ember: Felség, Te soha semmit el nem felejtessz, csak az ellened elkövetett bántalmakat. Cézár még hatalma teljében is annyira tisztán látott, hogy e vallomás őszinteségét kétségbe vonta, s mi is érezzük, hogy e bók csak csillogó álarc volt a hízelgő álnok szívében. Ami viszont hízelgés volt Cézárral szemben, az valóság Istennel kapcsolatosan. Mert Isten el tudja felejtetni az ellene elkövetett bántalmakat, s az érdeklő elsősorban, hogy az ellene vétőt

miként lehet jobb belátásra bírni és megmenteni. Az ember azonban, ha meg is bocsát, felejtteni ritkán felejt, s míg Istent a bűnös, annak megtérése érdeklí, addig az embert a bűn és a büntetés foglalkoztatja. Ezért „hangsúlyozza” a példázat leírója a gonosz szolga példás megbüntetését.

Jézus azonban a hetvenszer hétszer való megbocsátást tanítja, s példázza kimagaslóan – életében, halálában. Ha igaz tanítványai, keresztények akarunk lenni, Őt kell követnünk a megbocsátásban is, méltókká válva mintaimádsága, a Mi Atyánk szavaihoz: „...és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, melyeket hűséges követői csak akkor mertek kimondani, ha valóban megbocsátottak ellenük vétő testvéreiknek.

A bevezetőben elhangzott újságcikk arról tudósít, hogy a közelgő magyarországi országgyűlési választások: „hazánk, nemzetünk nagy próbatétele”. Ehhez kapcsolódva elmondhatjuk, hogy a már nagyhéthez ért húsvét előtti időszakban a megbocsátás, az irgalmasság vagy a könyörtelenség, az irgalmatlanság választása és gyakorlása, jézuskövető, keresztényi mivoltunk nagy próbatétele. Bárcsak kiállnánk e próbát ünnep előtt és ünnep után, mindhalálig, szerető, megbocsátó, irgalmas Istenünk, édes Atyánk igaz gyermekeiként, akik így – gyarlóságuk, vétkeik ellenére is – méltók örök szeretetére és megbocsátására. Ámen.

NEMES DÉNES

ÉPÍTSÜNK ERŐS FUNDAMENTUMRA

Mt 7,21; 24–25

Amióta Jézus megjelent a galileai tenger partján, s végigszemlélte a két egyszeri ember eredménytelen halászatát, s majd maga is a hajóra szállt, és cselekvően részt vett ama eredményének megörökített halászásban, majd elhangzott az elhívó szava: kövessetek engem, és ezután nem halakat, hanem embereket fogtok halászni, azóta nagyon sok megjegyzés hangzott el és nagyon sok vélemény látott napvilágot Jézus munkásságával kapcsolatosan. Volt, aki úgy ítélte meg, hogy Ő egy a próféták közül, mások meg a csodatevő Messiást látták benne, aki feltámasztja a nem régen meghalt Jairus lányát; volt, aki legendás alakját abban látta, hogy a bénát, a guttaüttötet gyógyítja, más meg nem tudott szabadulni attól a jelenettől, amikor a bűnös asszonyt hozzá vitték, és az életnek mentette meg, vagy, amikor Jerikhon ment keresztül, és a bűnös Zákheus asztalánál vacsorázott, abból az elvből indulva ki, hogy az embernek fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami